

Крамола терпла і німіла...

Станіслав Чернілевський

Крамола терпла і німіла.
Лади щезали з вереди.
Ти не мене не зрозуміла,
а волю дерева й води.
Нічної гілочки ясмину,
роси в бузковому ковші.
І загадкову серцевину
прозорій чулості душі.
Не потяг пристрасті, не вітер
шаленства тіла, що несе,
а той потік безгучних літер,
що в ньому сповнюється все.
Та чиста чіткість алфавіту,
яка вишукує серця,
щоб їм сувору правду світу
всю
провістити
до кінця.